

Слободан Стојадиновић

ДОВОЉНО ЈЕ ШТО САМ РОЂЕН

ДА-НЕ

Зову ме Да-Не и тешко је упамтити да је то
Нечије име кад се нико на њега не одазива.
Познато је ко спава у цркви, коме је
Име кондом-кондор и шта је обећано песницима.
Опрости цигарето што не могу обезбедити
Круну сваком твојем плаветнилу
За дуванско писмо.
Нека је благословен злочин који над гробом
Мојим икога угреје.
Довољно је што сам рођен. Свака
Пресуда сестра ми је а свака казна мати је моја.
Леп је мој живот: ту свињарију не праштају ми
Ни свиње ни њихови чварци.
Онај који од себе зависи, опија се јер зна да је
Патња афродизијак за други Христосов долазак.
Ко лиже со са крста, зна да сам мртав од рођења.
Такав је живот: нема замену за песму.

Каменица, 11.7.1994.

БРОЈЕВИ

Бројеви одебљаше од како им нула
Предаје философију.
Бројевима спортски живот нуди
Још поезија.
Бројеви само у песми
Могу сањати.

Осаме ми, хладан и врућ јесам
У бројању а опширан сам једино
У бројању до један.
Сви смо на броју
Док бројимо до један.
Један је један.
Ја сам један песник – недоједен.
Певајући храним речи,
Твоје магарце, Господе.
Улазићеш на њима тек у Јерусалим.

ИЗГЛЕДИ ЗА ПЕСМУ

Изгледи за песму у Србији су мали: Стерија још
Лоче законе европске и кљука митовима трагедије
И бежи од свог смеха. Доктор Костић излежава се
Са две жене у гробу и нема намере да полети.
Ови из XX века боре се за ореоле по кафанама,
Лудницама и кабинетима а стихови су им крти
И шкрипе и док бар један песник не буде власник
Ланца банака неће нам нико рећи ни на једном
Европском језику *Добро јуширо, Срби злочинци,*
Имајте добре песме које нису по нашем укусу,
И баш зато су одличне, али тај дан је далеко
И још се морају полагати све наде у Стерију, Лазу,
Диса и још понеког. Можда у Вршцу на некој
Стеријиној књизи чами превратничка песма?
Можда нисмо нашли најбољег преводиоца за
Костићеве дневнике и можда на дну Јонског
Мора каква дуговека шкољка чува последње
Дисове стихове? Није велика Стеријина библиотека,
Нити је француски језик чудо, а Јонско море

Предубоко. Треба се мало помучити и ето песама и
За наше синове и унуке. Који неће писати као ми
Само зато да би имали шта читати!

КАДА МРАЗ НЕ РАЗГОВАРА

Зима је опколила кућу и стерала ме у приземље,
У једину собу где цепанице певају и играју у
шпорету. Да се не опијем пребрзо, пијем вино
Из неколико чаша које трче ка мени са различитих
Растојања. Кроз прозор гледам велику поворку
Сватова на улици, сврстану у колону. Сви чекају
Стрпљиво да се окрепе из једне једине чаше
Коју споро пуни дебели монах. Свадбари весело
Затрупкају ногама по снегу кад ко намах чашу
Испразни, а када која старија жена или премлада
Девојка прави дуже паузе у испијању вина, сви
Стављају маске и ударају кашикама о лонце
И шерпе које одједном никоме не недостају.

Дуго посматрам овај приказ и чаше се
Поново лаћам тек када схватим да сам промрзао,
Да је ватра угасла и да мраз више не разговара
Са мном о поезији већ да склапа савезе са ветром,
Надајући се свом бржем расту.